

HERINNERINGEN VAN EEN DENKBEELDIG VRIENDJE

Matthew Dicks

HERINNERINGEN
VAN EEN
DENKBEELDIG
VRIENDJE

VERTAALD UIT HET ENGELS DOOR

INEKE VAN BRONSWIJK

mistral moon

Oorspronkelijke titel: *Memoirs Of An Imaginary Friend*
Oorspronkelijke uitgave: First published in Great Britain in
2012 by Sphere
Vertaling: Ineke van Bronswijk

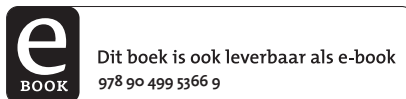
Omslagontwerp: Nanja Toebak
Omslagbeeld: © Tracie Taylor/Trevillion Images
Auteursfoto: © Heather Golde
Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

© 2012 Matthew Dicks
© 2012 Nederlandstalige uitgave:
Uitgeverij Mistral & Moon, Amsterdam

ISBN 978 90 499 5242 6
NUR 302/285

www.uitgeverijmistral.nl
www.moonuitgevers.nl
www.matthewdicks.com

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv
Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor Clara

1

Dit zijn de dingen die ik weet:

Ik heet Budo.

Ik besta nu vijf jaar.

Voor iemand zoals ik is vijf jaar zo ongeveer bejaard.

Max heeft me mijn naam gegeven.

Max is de enige mens die me kan zien.

Ik ben dol op Max' juf, juf Gosk.

Ik heb een hekel aan zijn andere juf, juf Patterson.

Ik ben niet denkbeeldig.

2

Voor een denkbeeldig vriendje ben ik een echte geluksvogel. Ik besta al veel langer dan de meeste andere denkbeeldige vriendjes. Ik heb eens een denkbeeldig vriendje gekend dat Philippe heette. Hij was het denkbeeldig vriendje van een van de kinderen op Max' crèche, maar hield dat minder dan een week vol. Op een dag was hij er opeens, en hij zag er heel menselijk uit, behalve dat hij geen oren had (veel denkbeeldige vriendjes hebben geen oren). En een paar dagen later was hij weer weg.

Ik bof ook dat Max veel fantasie heeft. Ik heb eens een denkbeeldig vriendje gekend dat Chomp heette. Hij was niet meer dan een stip op de muur, een wazige zwarte vlek zonder duidelijke vorm. Chomp kon praten en zo'n beetje over de muur glijden, maar hij was even tweedimensionaal als een vel papier, dus hij kon zich er nooit van losmaken. Hij had geen armen en benen zoals ik. Hij had zelfs geen gezicht.

Hoe denkbeeldige vriendjes eruitzien wordt helemaal bepaald door de fantasie van hun mensenvriend. Max is heel creatief, dus heb ik twee armen, twee benen en een gezicht. Bij mij ontbreekt niet één lichaamsdeel, en daarmee ben ik een uitzondering in de wereld van denkbeeldige vriendjes. De meeste hebben wel een of ander mankement, en sommige zien er niet eens menselijk uit. Zoals Chomp.

Maar te veel fantasie is ook weer niet goed. Neem nou

Pterodactyl. Zijn ogen zaten vast op twee wiebelende groene antennes. Zijn mensenvriend vond ze waarschijnlijk cool, maar die arme Pterodactyl kon nergens op focussen. Hij vertelde me dat hij voortdurend misselijk was en de hele tijd over zijn eigen voeten struikelde, twee vage schaduwen aan de onderkant van zijn benen. Zijn mensenvriend had het zo druk gehad met zijn hoofd en die ogen dat hij alles beneden Pterodactyls middel was vergeten.

Dat komt vaker voor.

Verder mag ik blij zijn dat ik me vrij kan bewegen. Veel denkbeeldige vriendjes zitten vast aan hun mensenvriend. Er zijn er zelfs met een halsband om hun nek. Of ze zijn niet meer dan tien centimeter groot en worden in een jaszak gepropt. En soms zijn ze niet meer dan een vlek op de muur, zoals Chomp. Maar dankzij Max kan ik gaan en staan waar ik wil. Ik kan Max zelfs achterlaten als ik wil.

Alleen kan het gevaarlijk zijn voor mijn gezondheid als ik dat te vaak doe.

Zolang Max in me gelooft, besta ik. Mensen zoals de moeder van Max, en mijn vriendin Graham, beweren dat ik daarom denkbeeldig ben, maar dat is niet waar. Ja, ik heb Max' fantasie nodig om te kunnen bestaan, maar ik heb mijn eigen gedachten, mijn eigen ideeën en mijn eigen leven, dat losstaat van het zijne. Ik zit aan Max vast zoals een astronaut met kabeltjes en slangen vastzit aan zijn ruimteschip. Als het ruimteschip ontploft en de astronaut doodgaat, wil dat nog niet zeggen dat de astronaut denkbeeldig was. Het betekent alleen dat hij werd afgesneden van het systeem dat hem in leven hield.

Zo is het ook met mij en Max.

Ik heb Max nodig om te kunnen overleven, maar ik ben wel een zelfstandig wezen. Ik kan zeggen en doen wat ik wil. Soms hebben Max en ik zelfs ruzie, maar alleen over kleine dingetjes, zoals naar welk tv-programma we zullen

kijken of welk spel we zullen spelen. Maar ik vind het 'verkiezelijk' (dat woord heeft juf Gosk de klas vorige week geleerd) om zo veel mogelijk bij Max in de buurt te blijven, want ik wil dat Max aan me blijft denken. Dat hij in me blijft geloven. 'Uit het oog, uit het hart,' zegt Max' moeder soms als zijn vader vergeet haar te bellen als hij later thuis komt. Ik wil niet dat mij dat overkomt. Als ik te lang weg blijf, houdt Max misschien wel op in me te geloven, en als dat gebeurt, is het *poef*.

3

Op de kleuterschool had Max een juf die de klas vertelde dat huisvliegen maar drie dagen oud worden. Wat zou de levensduur van een denkbeeldig vriendje zijn? Waarschijnlijk niet veel langer. Als dat de gewone gang van zaken is, ben ik dus zo ongeveer bejaard vergeleken bij de rest.

Max heeft me bedacht toen hij vier was. *Hopla*, daar was ik. Toen ik werd geboren, wist ik alleen de dingen die Max wist. Ik kende de primaire kleuren, ik kon kleine sommetjes maken en allerlei dingen benoemen, zoals tafels en magnetrons en vliegdekschepen. Mijn hoofd zat helemaal vol met de dingen die een jongetje van vier allemaal weet. Maar Max had ook bedacht dat ik veel ouder was dan hij. Dat ik een tiener was, of misschien nog ouder. Of misschien was ik gewoon een jongen met het verstand van een volwassene. Ik weet het niet precies. Ik ben niet veel groter dan Max, maar wel heel anders. Ik was verder dan Max toen ik werd geboren. Ik snapte dingen waar hij geen klap van begreep. Ik zag oplossingen voor problemen waar hij geen touw aan kon vastknopen. Misschien worden alle denkbeeldige vriendjes zo geboren. Ik weet het niet.

Max kan zich de dag dat ik werd geboren niet herinneren, dus hij weet niet meer wat hij toen dacht. Maar doordat hij zich mij ouder en wijzer voorstelde, kon ik veel sneller leren dan hij. Al op de dag dat ik werd geboren kon ik me beter concentreren dan Max nu. Die dag probeerde zijn moeder hem de even getallen te leren, en hij maakte

er een bende van. Maar ik snapte het meteen. Dat kwam doordat mijn hersenen eraan toe waren. Maar Max was er nog helemaal niet aan toe.

Dat denk ik tenminste.

Verder slaap ik niet, want Max heeft zich niet voorgesteld dat ik slaap nodig had. Ik heb dus meer tijd om te leren. En ik ben niet de hele tijd met Max samen, dus heb ik allerlei dingen geleerd waar Max nog nooit van heeft gehoord. Als hij naar bed gaat, zit ik bij Max' ouders in de woonkamer of in de keuken. We kijken televisie, of ik luister gewoon naar hun gesprekken. Soms ga ik de deur uit. Ik ga naar het pompstation dat altijd open blijft, want daar ontmoet ik de mensen die ik na Max en zijn ouders en juf Gosk het leukst vind. Of ik ga naar Doogies, de hotdogtent een eindje verderop in de straat, of naar het politiebureau of het ziekenhuis (alleen ga ik nu niet meer naar het ziekenhuis, want daar is Oswald en ik ben bang voor Oswald). En als we op school zitten, ga ik soms naar de lerarenkamer of een ander klaslokaal, en soms ga ik zelfs naar de kamer van de directrice, gewoon om te horen wat er allemaal speelt. Ik ben niet slimmer dan Max, maar ik weet veel meer dan hij doordat ik de hele tijd wakker ben en op plekken kom waar Max niet kan komen. Dat komt goed uit. Soms kan ik Max helpen als hij iets niet helemaal begrijpt.

Vorige week kon Max een pot pindakaas niet open krijgen toen hij trek had in een boterham met pindakaas. 'Budo!' zei hij. 'Ik krijg de pot niet open.'

'Jawel, hoor,' zei ik. 'Je moet gewoon de andere kant op draaien. Naar links is los, naar buiten is sluiten.'

Dat hoor ik Max' moeder vaak mompelen als zij een pot niet open krijgt.

Het werkte. Max draaide de pot open. Maar toen was hij zo blij dat hij de pot op de tegelvloer liet vallen, en *pats*, de hele keuken zat onder de pindakaas.

De wereld kan erg ingewikkeld zijn voor Max. Zelfs als hij iets goed doet, loopt het soms nog verkeerd.

Ik woon op een rare plek. Ik woon in de ruimte tussen mensen in. Meestal ben ik in de kinderwereld met Max, maar ik ben ook vaak bij volwassenen, zoals de ouders van Max en de juffen en mijn vrienden van het pompstation, alleen kunnen die mij niet zien. De moeder van Max zou dit een 'spagaat' noemen. Ze zegt het als Max niet kan kiezen, en dat gebeurt heel vaak.

'Wil je het blauwe of het gele ijsje?' vraagt ze bijvoorbeeld, en Max bevriest. Hij wordt zo koud als een ijsje. Max denkt aan veel te veel dingen als hij moet kiezen.

Is rood beter dan geel?

Is groen beter dan blauw?

Welke van de twee is het koudst?

Welke van de twee smelt het snelst?

Hoe smaakt groen?

Hoe smaakt rood?

Hebben verschillende kleuren verschillende smaken?

Ik wou dat Max' moeder gewoon voor hem koos. Ze weet hoe moeilijk het voor hem is. Als zij hem laat kiezen en hij weet het echt niet, kies ik soms voor hem. 'Neem blauw,' fluister ik, en dan zegt hij: 'Ik wil graag het blauwe ijsje.' Dan is het gewoon klaar. Niks spagaat.

Zo leef ik zo'n beetje. In een spagaat. Ik woon in de gele wereld en in de blauwe wereld. Ik woon bij kinderen en ik woon bij grote mensen. Ik ben geen kind, maar ik ben ook niet echt een volwassene.

Ik ben geel én blauw.

Ik ben groen.

De secundaire kleuren ken ik ook.